

CUGETUL: BAZA CARACTERULUI

„Dumnezeu nu se lasă batjocorit”-Galateni –6:7-8

Omul este o ființă cugetătoare. El își face idei despre persoanele și lucrurile cu care vine în atingere. În urma influenței diferitelor împrejurări, ideile se formează spre folosul său spre paguba omului. Aceste idei îl aduc pe om de multe ori într-o stare plină de groază și de teamă. Adeseori auzim: Ce capacitate are N.N. Ce încăpățânat este omul acesta! Ce n-ar putea face acesta, dacă afacerile mele ar fi puse în mâna lui. Aceasta se întâmplă mai ales atunci când noi suntem într-o stare atârănătoare de alții, fie că ne cugetăm la înaintarea treburilor noastre sau la pierderea lor, sau că ne cugetăm la iubii și prietenii noștri. În felul acesta se nasc temerile, îngrijorările, supărările și descurajările.

În acest articol voim să ne ocupăm cu conceperea, creșterea și stăpânirea cugetelor. Mai departe vom arăta, că răsplata ce se poate aștepta în împărăția viitoare va atârna mai mult de cugetele omului decât de cuvintele și faptele lui. Ajungerea la biruință e foarte ușoară, dacă cugetările sunt în deplină armonie cu legea divină. Dacă voiești să ajungi în „turma mică”, atunci îndreptați cugetele la aceste făgăduințe și la condițiile ce se cer pentru a ajunge acolo. Tot așa îți vei afla locul și în „turma mare” cât și în pierderea vieții.

Cât de mare însemnătate are deci gândirea, care este începutul oricărui lucru. Pentru a aduce lumea în existență a fost lipsă mai întâi de gândire. Cu multe milioane de ani în urmă, sau poate mai mult – noi nu știm – Părintele s-a cugetat să alcătuiască lumea. După aceea a început săși ducă la îndeplinire planul și așa s-a făcut apoi cerul și pământul cu tot ce este plin. Cu alte cuvinte lumea și toate acestea sunt rezultatul unei gândiri de o clipă.

Oarecare om să cugetă să-și clădească o casă. Această cugetare îl conduc mai departe: el își desemnează planul, face socotelile, face materialul și clădirea se gată. Fiecare lucru s-a dezvoltat în felul acesta, din o mică cugetare. De aici vedem cât de mare însemnătate are ceea ce cugetăm...

Cugetele sunt semințele, care semănate și îngrijite se dezvoltă. Din punctul acesta de vedere tot omul se poate asemăna cu agricultorul fiindcă fiecare om face o muncă în asemănarea acestuia. Plantarea și îngrijirea ce o îndeplinim în pământul vieții noastre o numim dezvoltarea caracterului. Despre aceasta vorbește apostolul Pavel când scrie Corintenilor: a lui Dumnezeu clădire sunteți voi”.(1 Corint. 3:9) Da! Îngrijitori ai cugetelor, lucrători a lui Dumnezeu în înțelesul cel mai nobil al cuvântului! Deci, fiindcă suntem lucrători de pământ, trebuie să fim cu mare băgare de samă asupra diferitelor plante ce se dezvoltă pe câmpul vieții noastre. Toate aceste plante sunt frumoase și plăcute, deoarece creștinul, credincios Domnului, nu va semăna sămânță de neghină și tăciune în pământul inimii sale. Planta care a răsărit și se arată folositoare, creștinul adevărat o va cultiva cu credincioșie și conform votului său de consacrare.

Mergi la câmp și privește podoaba cu care este acoperit. Colea vezi o tablă frumoasă de cucuruz, rândurile sunt drepte și curate, și se dezvoltă îmbelșugat spre bucuria stăpânului. Dincolo o grădină cu ierburi de leac(medicină)plină cu mirosuri plăcute, făgăduind grădinarului multă binecuvântare, deoarece aceste plante sunt cunoscute de om ca mântuitoare de viață. Toate înverzesc frumos și cultivarea bogată dovedește, că proprietarii pământului au început a lucra pământul cu îngrijire și sârguință. Într-adevăr îmbucurător și revenitor este un asemenea tablou...Dar mergând mai departe iată în fața noastră o altă tablă de cucuruz. Rândurile sunt strâmbe și printre ele plin de buruiene și unele fire de cucuruz sunt galbene și slabe încât îți vine compătimire când le privești. Le lipsește cultivarea. Gardurile neglijate sunt prăbușite la pământ și toate arată lipsa neîngrijirii. Ce mare deosebire! Și ce zdrobitor pătrunde vederea aceasta asupra omului harnic și iubitor de curățenie!

Aceste chipuri ne privesc și pe noi. Dacă cineva își cultivă caracterul în asemănarea tabloului dintâi, la acela se va putea vedea răbdarea, iubirea, zelul temerea de Dumnezeu, seriozitatea și alte trăsături ale caracterului asemenea acestora. Să ne uităm acuma la tabloul al doilea! Câtă buruienă și cum se pot vedea roadele neîngrijirii: invidia, ura, părtinirea, emulațiile, defăimările și altele! Ce stare depravată și dureroasă!

După cum sămânța semănată printre rădăcină și crește dezvoltând corpul ei, tot așa cugetele se preface în vorbe sau în fapte, care apoi ne arată valoarea caracterului. La această dezvoltare trebuie să fim foarte atenți, deoarece plantele pot crește ușor sucite și strâmbe și de aceea este de lipsă o cultivare foarte îngrijită. Sau că, spre înșelarea noastră, planta se poate vedea frumoasă și grasă; ca apoi să fie tocmai spre paguba noastră sufletească(spirituală). Prietenii noștri de știință ne arată dezvoltarea cugetului în mod greșit, fiindcă ei nu

cunosc schimbarea cugetelor după Sf. Scriptură. Ei cercetează lucrurile pământești în legătură cu influența lor bună sau rea asupra trupului. Dar noi trebuie să lucrăm mai cu înțelepciune și să facem toate lucrurile noastre în legătură cu cuvântul lui Dumnezeu. Vom vedea că aceasta e singura cale înțeleaptă, care ne poate duce la rezultate curate și bune. Nu numai să ne îndreptăm cugetele la tronul ceresc, dar în continuu să rămânem în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune și să lăudăm pe Părintele ceresc ca pe singura ființă care domnește peste întreg universul.

Plantele care cresc și se dezvoltă, arată că fiii lui Dumnezeu trebuie să-și dezvolte caracterul, dacă voiesc să facă parte din clasa învingătoare. Începutul acesteia prin semănarea seminței, este ilustrat prin ilustrarea cugetelor care deși la început sunt foarte neînsemnate, totuși mai târziu au să ducă la îndeplinire mai lucruri mari, întocmai după cum din mica sămânță crește un arbore mare. Că semințele reprezintă cugetele, avem dovezi în Sf. Scriptură. Apostolul Pavel vorbind despre aceasta la Galateni 6:7, 8 ne spune: Nu fiți rătăciți, Dumnezeu nu se lasă a fi luat în râs. Căci ce va fi semănat de om, aceea va și secera; că cel ce seamănă în carnea sa din carnea sa va secera pieire, iar cel ce seamănă în spiritul sfânt din spiritul sfânt va secera viață veșnică”. Prin semănare”, apostolul înțelege conceperea cugetelor. –În legătură cu aceasta, apostolul ne mai spune la 1 Corinteni 3:6 următoarele: Eu am sădit, Apoline a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească”.

Tot despre acest lucru se mai vorbește și în pilda de la Matei 13:3-8, unde spune: Iată a ieșit semănătorul să semene”...etc. Cugetul a fost sămânța care pornește din cuvântul lui Dumnezeu și din aceste unele au căzut lângă cale iar altele căzură pe loc pietros, altele printre spini, iar altele căzură pe pământ bun. În versurile 24-30 din acest capitol se vorbește despre sămânța bună și explicând această parabolă în versurile 37-43, Domnul spune că sămânța cea bună, aceștia sunt fii Împărăției”. Este ceva deosebire între cele două exprimări? Ele au același înțeles. Ce e cuvântul lui Dumnezeu arătat în Sfânta Scriptură spre folosul și ajutorul nostru. Și tocmai după cum un om își scrie cugetul și ideile sale într-o carte, tot așa aflăm și în Sfânta Scriptură. Acolo este arătat cugetul lui Dumnezeu despre om și căderea lui în păcat, despre îngeri, despre Domnul nostru Isus, despre înviere, despre răsplata celor drepti cât și despre nimicirea celor nelegiuți, etc. În felul acesta Biblia se deosebește de toate cărțile, în care sunt așezate gândurile oamenilor. Această deosebire se arată frumos în Isaia 55:8-9, unde Domnul spune: Căci cugetările mele nu sunt cugetările voastre...ci cât de înalt este cerul de la pământ așa sunt cugetările mele de cugetările voastre!” Cât de mare lipsă este deci ca să ne plantăm aceste cugete mai bine în inimile și în mințile noastre, ca dezvoltându-se frumos să facă fructe plăcute spre lauda și mărirea lui Dumnezeu.

Iată ce a cugetat Pavel când a spus: Eu am sădit și Apoline a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească”. Ca și cum ar spune: De aceea am venit eu la voi ca să seamăn cugete sfinte și curate în inimile voastre, care înainte de aceasta niciodată nu le-ați avut în inimă. Apoline a udat aceste cugete cu credincioșie, iar Dumnezeu a făcut să crească din acestea fructe plăcute”. Tot așa se înțelege și din cealaltă expresie, când Pavel spune: Nu vă amăgiți, Dumnezeu nu se lasă a fi luat în râs. Căci ce va fi semănat un om, aceea va și secera”. Apostolul a înțeles din aceasta, că după cum omul se cugetă așa va fi și răsplătit, sau pedepsit. Pentru ce? Pentru că din cugete se dezvoltă fapte și că acestea arată cum îți este viața! La sfârșitul căii toate faptele se vor aduce laolaltă și atunci se va vedea cu ce ți-ai petrecut timpul, pe ce ți-ai cheltuit banii, cu alte cuvinte cum ai trăit, și aceasta va hotărî ceea ce ai să seceri! Ce crezi că vei secera? Ce ai semănat. Puțină împrietenire cu păcatul: puțină mânie, vorbire sau privire amărâtă, împlinirea dorințelor după formele lumești, etc., toate acestea se nasc și tu le faci. Sau poate că în mintea ta se învârt cugete de iubire, de curățenie, de adevăr, răbdare și supunere? Bine te cercetează! Trebuie să ne judecăm bine toate umblările noastre. Pentru ce facem aceasta sau aceea? Pentru că mergem acolo, unde mergem? Pentru ce? Pentru că am cugetat despre aceasta sau aceea și cugetările ne conduc. Cugetă despre viața lui Isus și atunci vei dori să umbli așa cum a umblat el. Sau dacă vei cugeta rău despre frații tăi, rău vei vorbi despre ei. Toate atârnă de cugetare. A semăna semință rea și a culege bucate bune nu este cu puțință. Tot așa este cu neputință a cugeta despre lucruri rele și a face lucruri bune, atât pentru noi cât și pentru alții, deoarece aceasta ar fi contrat cu cuvântul lui Dumnezeu, care spune, că, după cum vei semăna așa vei și secera”.

Putem deci deosebi două feluri de semințe: bune și rele. Sunt semințe, care prind rădăcină, care prind rădăcină, care cresc și înfloresc spre folosul omului, și sunt semințe care sunt numai spre paguba omului, întocmai ca buruienile și arbuștii care ocupă pământul fără să aducă vreun folos. După cum este cu semințele tot așa este și cu cugetele. Și cugetele sunt de două feluri bune și rele, unele aduc folos iar altele pagubă. Deci după cum vor fi cugetele așa vor fi și faptele. – Gal. 5:19-23.

Acum să ne cugetăm asupra dezvoltării celor două feluri de semințe. La plantarea seminței bune se cere mare atenție și nu ușor se dezvoltă, numai dacă are pământ bun și are cele trebuincioase pentru existență. Așa este și cu cugetele bune. Numai așa se concep, dacă locul lor îl ținem curat și nu îl umplem cu orice amestecătură. După ce am conceput trebuie să fim atenți să nu rămână acățate în vreo idee greșită și așa să nu se poată dezvolta. Trebuie îngrijite cu mare băgare de seamă, dacă dorim să se dezvolte în direcția cea bună. Uită-te la floarea care îndată care se uscă dacă nu să udă la timp. Totașa și cugetul bun, moare, dacă suntem ușurați.

Și acum să privim deosebirea între sămânța bună și cea rea! Sămânța rea, din care se dezvoltă numai neghina, nu cere multă îngrijire și muncă. Încearcă și o aruncă în oricare parte a grădinii și vei vedea cât de frumos are să crească. Chiar și numai vântul s-o sufle, ori în care parte de pământ, îndată va încolții și se va dezvolta din belșug. Tot așa și cugetele rele: oricare parte a minții va fi atinsă de ele, ele vor afla pământ potrivit și dacă nu vor fi împedecate la timp, rezultatele vor fi foarte periculoase asupra vieții noastre spirituale. De aceea, să fim atenți asupra cugetelor!

Creștinul credincios totdeauna este atent la ceea ce Domnul voiește să-I spună în toate împrejurările. Și aceea ce vine de la Satan, de la lumeși de la corp, creștinul adevărat nu voiește să cugete, fiindcă el știe și crede, că cuvântul lui Dumnezeu de la Filipeni 4:8-9, Este dat spre binecuvântarea și fericirea sa veșnică.

Prima dată vine Ilie

Iacă eu vă trimit pe profetul Ilie, înainte de ce va veni ziua lui Iehova cea mare și înfricoșată; Și el va întoarce inimile părinților către fii, și inimile fiilor către părinți, ca să nu vin să-I lovesc pământul cu blestem”. Malachi 4:5,6.

Această expresiune promite, că, înainte de marea zi a judecății, Dumnezeu va trimite încă o dată pe profetul Ilie, pentru ca el să facă în popor un lucru de pregătire. Această operă de pregătire are de scop să aducă pe oameni într-o stare de inimă în care să poată întâmpina judecata lui Dumnezeu fără frică. Da, când oamenii au ajuns această stare de inimă, Dumnezeu nu va fi silit să lovească pământul cu blestem, să strice această lume”. Dar în cazul când Ilie nu ar fi în stare să întoarcă inimile către Dumnezeu, prin căință și schimbare de minte, atunci pământul trebuie să fie lovit cu blestem.

Opera lui Ilie din textul acesta se caracterizează prin cuvinte cam greu de înțeles: El trebuie să îndrepte inimile părinților către fii și inimile fiilor către părinți. Cugetul se pare a fi acela, că Ilie ar face inimile bătrânilor iară tinere, copilărești, simple și credincioase, astfel că aceste inimi copilărești s-ar apropia iară de sentimentul părinților, de patriarhii și conducătorii spirituali ai poporului. Deci Ilie ar îndeplini o operă de înnoire și reîntinerire, care ar conduce apoi pe acești reîntineriți la asemănarea bătrânilor sau strămoșilor lor. Textul primește lumină di Luca 1:17, unde, referindu-se la Ioan botezătorul, se cetește după cum urmează: și el (Ioan) însuși va fi înainte mergător în fața lui (a lui Mesia, care vine în împărăția lui Dumnezeu) în spiritul și puterea lui Ilie ca să întoarcă inimi de părinți spre copii și pe neascultători în gândul dreptilor”. Aici nu avem o citație exactă a textului din Malachi, ci un comentat la acela. Dreptii” sunt ziși aici în locul părinților”, și înțelesul este că Ioan va aduce pe copiii de astăzi, care sunt arătați ca nesupuși, la sentimentul strămoșilor lor care sunt arătați ca drepti. Acesta trebuie să fie și înțelesul profesorului Albrecht, care a tradus textul nostru după cum urmează: Da, el va merge înaintea Domnului în spiritul și puterea lui Ilie pentru a trezii spiritul părinților din vechime în generația de acum și să conducă pe nesupuși la părerea dreptilor pentru ca să se pregătească un popor Domnului, care să fie pregătit pentru venirea sa”.

Deci noi vedem că Ilie trebuie să facă o operă de reformă, o operă de restatornicire spirituală, care tot odată ar fi o operă de pregătire pentru împărăția lui Dumnezeu, o pregătire pentru judecata lui Dumnezeu.

Dar această expresie din urmă are două înțelesuri: Pe de o parte se poate înțelege judecata lui Dumnezeu asupra poporului de legământ, Israel, iar pe de altă parte se poate înțelege marea judecată a lumii, la sfârșitul acestei vârste. Și tocmai așa se putea înțelege venirea Domnului”, a lui Mesia, venirea împărăției lui Dumnezeu, odată crezându-se prima venire a Domnului, când Dumnezeu a început să pună piatra fundamentală pentru împărăția sa pe pământ, când piatra triumfiulară Isus Christos a fost așezată și când fundamentul noului guvernământ (al Bisericii) a fost pus; iar pe de altă parte se poate înțelege ziua” venirii a doua a Domnului nostru, când domnia lui Dumnezeu se va arăta în demonstrații puternice și înspăimântătoare pentru toate popoarele.

Amândouă aceste zile au fost zilele lui Iehova”, și în anumite înțelesuri amândouă au fost zile mari și înfricoșate”; totuși aceste predicate se pare că se potrivesc mai bine la ziua judecării celei mari a lumii de la sfârșitul vârstei.

Deci conform înțelesului dublu al acestei expresiuni, suntem în drept a aștepta o îndeplinire dublă a acestei profeții. De fapt Scriptura arată clar, că noi avem să așteptăm o îndeplinire dublă.

Din gura lui Isus aflăm de două ori că profeția și-a avut prima îndeplinire în Ioan Botezătorul. Și dacă voți să primiți, el (Ioan) este Ilie care are să vie”. (Matei 11:14) Și iară: Dar eu vă zic că Ilie a și venit, însă ei nu l-au cunoscut, ci au avut cu dânsul câte au voit... Atunci ucenicii au înțeles că le vorbește despre Ioan Botezătorul”. – Matei 17:12,13.

Dar în ce înțeles este Ioan Botezătorul Ilie?

Susține Isus prin aceste texte învățătura despre nașterea din nou sau despre repetarea viații pământești cum învață teozofii? De sigur că nu. Jidovii nu voesc să scrie nimic despre metempsicoză (trecerea sufletului dintr-un corp în altul), sau așa zisa teorie a sufletului nemuritor. Scriptura nicăieri nu învață o astfel de teorie, ci ea învață răscumpărare și înviere. Isus nu a venit ca să aducă ceva nou decât ceea ce este scris în Sf. Scriptură; el nu a venit să strice legea și profeții (Matei 5:17); el a susținut „că Scriptura nu poate fi desființată”. – Ioan 10:35.

Textul citat mai sus de ș.a. Luca ne spune lămurit cum avem să înțelegem acest lucru: Ioan vine în spiritul și puterea lui Ilie”. Ioan nu este Ilie în ce privește corpul său; dar el este Ilie în sensul că are o însărcinare ca Ilie, o operă asemenea lui Ilie, și este trimis de Dumnezeu pentru această operă ca și Ilie.

Deci cine și ce a fost Ilie?

Apostolul ne spune: „Ilie era un om asemenea nouă la fire”. (Iacob 5:17) El a fost un membru al neamului decăzut, un om cu păcate și greșeli și slăbiciuni ca noi toți, poate ceva mai excelent decât ăsta, sau ceva mai slab decât ceta. Din punctul de vedere omenesc nimic deosebit, unul dintre cei mulți. Dar Ilie a fost o unealtă aleasă a lui Dumnezeu, un serv a lui Dumnezeu, însărcinat de Dumnezeu să joace un rol de împlinirea planului și operii dumnezeiești. În Ilie spiritul lui Dumnezeu a cercetat pe poporul lui Israel; în Ilie a fost sprijinul lui Cristos. (1 Petru 1:11) În Ilie și opera sa puternică și admirabilă, s-a arătat Dumnezeu lui Israel; din gura lui Ilie Israel a auzit și a aflat pe Dumnezeul său după cum odată din gura lui Moise.

De sigur că acesta este adevărul despre profeții lui Dumnezeu, despre toți oamenii sfinți ai lui Dumnezeu care au vorbit îndemnați de spiritul sfânt” (2 Petru 1:21); dar, afară de Moise, Dumnezeu în nimenea nu sa dovedit atât de minunat, măreț și puternic ca în Ilie. Înfațișarea sa cât și cea a lui Elizei care era strâns legat de dânsul, ne amintește mai cu seamă de descoperirea lui Dumnezeu în Isus Cristos. Între profeții Ilie a fost cel mai reprezentativ.

De aceea când vorbim de Ilie, noi nu ne cugetăm la natura sa omenească, care în nimic nu s-a deosebit de alți muritori, ci noi ne cugetăm la descoperirea lui Dumnezeu într-însul, la opera lui Dumnezeu printr-însul. Acesta este realitatea, particularitatea și distincțiunea lui Ilie. Afară de aceasta, Ilie era un om asemenea nouă la fire”. Deci să nu cugetați că el a fost un om mai sus decât ceilalți. Nu, dar el a fost o unealtă a lui Dumnezeu, Dumnezeu se descoperă în cel slab și este puternic într-însul.

Ce fel de operă a îndeplinit Ilie? El n-a avut de adus ceva nou; el a trebuit să restatornicească numai ce a fost vechi. El a vrut să aducă înapoi pe calea lui Dumnezeu un popor despărțit, un popor ostenit și devenit fără credință; el a vrut să mărturisească pe Dumnezeu acestui popor din nou în puterea lui Iehova, ca să dovedească că acesta este singurul Dumnezeu viu și adevărat. El a amintit inimilor lui Israel, binefacerile și faptele puternice ale acestui Dumnezeu și a trebuit să-l conducă la simplitatea credinții și supunerii dintâi, amintindu-le legământul de consacrare și voturile lor: „Toate câte a vorbit Dumnezeu vom face, și vom asculta”. -2 Moise 24:7.

Toată acesta operă și însărcinare a fost repetată de Ioan, și anume în el mai pe urmă înainte de venirea lui Mesia. Deoarece într-o anumită măsură toți profeții au îndeplinit o astfel de lucrare, în ei toți s-a reînnoit Ilie; dar mai caracteristică și mai plină de însemnătate, opera lui Ilie se reînnoiește în Ioan.. De aceea spune Isus despre el: „El a fost mai mult decât un (simplu) profet” (Matei 11:9); el a fost cu mult mai însemnat; el a avut marea și importanta însărcinare de a fi pregătitorul lui Mesia. De aceea nu a ridicat dintre cei născuți de femei vreunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Aceste cuvinte nu trebuie să se înțeleagă tocmai așa, că Ioan este cel mai mare între oamenii lui Dumnezeu din vechiul testament; ucenicii trebuie să înțeleagă numai că acest Ioan nu este mai mic, sau mai puțin însemnat sau mai puțin trebuincios decât un Moise, un Ilie, un David. Nici unul nu întrece pe Ioan în însemnătate; deoarece Ioan îndeplinește o misiune de mult hotărâtă în planul lui

Dumnezeu. Căci acesta este despre care s-a scris: Iată eu trimit înaintea feței tale pe îngerul meu care va găti calea înaintea ta”. – Matei 11:10.

Nici Ioan nu aduce ceva nou; el se referă la cel ce vine după dânsul, care e mai mare decât el. El pretinde întoarcere și căință la o inimă neîmpărțită față de Dumnezeu; el reînviește botezul în Moise, pentru ca să se restatornicească între jidovi acea inimă credincioasă și copilărească care a fost în ei la începutul timpului de legământ.

Și despre Ioan mărturisește cuvântul lui Dumnezeu: A fost un om, trimis de Dumnezeu, al cărui nume era Ioan; aceasta veni spre mărturie, ca să mărturisească pentru lumină, ca toți să crească printr-însul. Nu era acela lumina, ci veni ca să mărturisească pentru lumină”. (Ioan 1:6-8). Un om asemenea cu noi la fire; dar prevăzut de Dumnezeu ca o unealtă, de aceea ca Moise, ca Samuel, ca Ieremia, ca Pavel - deosebit din pântecele mamei sale pentru serviciul său și chiar din pântecele mamei sale va fi plin de spirit sfânt. (Luca 1:15). Despre El citim mai departe: Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare”. Deci Ioan a fost un nazareu, și anume el a fost consacrat pentru toată viața sa slujbei Domnului. Probabil și Ilie a fost un nazareu; el a aparținut ordinului profetilor care a fost întemeiat de Samuel a fost un nazareu (1 Samuel 1:11). De aceea și școlile profetice întemeiate de d-ânsul au avut votul de nazareu.

Dar nu aceasta a fost lucrul de căpetenie. Nazareu fiecare poate fi, dar un chemat al lui Dumnezeu nu poate fi oricine. Și nimeni nu-și ia sieși cinstea aceasta, ci chemat fiind de Dumnezeu după cum și Aron”. (Evrei 5:4). În Israel fiecare a putut servi lui Dumnezeu; dar nimeni nu poate îndeplini o operă dumnezeiască pe acest pământ dacă nu este însărcinat de Dumnezeu; nimeni nu poate începe o mișcare dumnezeiască, nimeni nu poate trezi o viață dumnezeiască în oameni, numai pentru ca ei astfel și-a propus aceasta, pentru că lui I-a plăcut așa ceva și pentru că el bucuros voiește să joace un rol în împărăția lui Dumnezeu. Până când Dumnezeu nu trimite un om, până atunci nu se întâmplă nimic din partea lui Dumnezeu în această lume.

De la profetul Malachi până la Ioan Botezătorul nu s-a întâmplat nimic din partea lui Dumnezeu în poporul său. Dumnezeu a lăsat secerișul său să crească. Grădinarul nu are în fiecare zi de-a face cu plantele sale. Dar acum el a trimis înainte de-a se apropia ziua judecării, un deșteptător asemenea lui Ilie, îmbrăcat cu multă putere și dar al cuvântului, un predicator, o voce strigătoare în pustiu: îndreptați calea Domnului!” (Ioan 1:23), ca toți (!) să creadă în trântul, pentru ca poporul lui Israel să fie pregătit pentru regele și Mesia lor, pentru ca cuvântul vieții să cadă într-un pământ moale și bun și toți să fie scăpați prin Mântuitorul și Răscumpărătorul lor. (Ioan 1:7). Acesta a fost un ultim dar al lui Dumnezeu poporului său, o ultimă dovadă a bunătății sale părintești, a îndurării sale, pentru ca el să nu lovească pământul cu blestem”.

A reușit Ioan, sau a avut vreun rezultat?

Înta pusă înaintea sa la tot cazul n-a ajuns-o. Numai puțini s-au căit și s-au lăsat botezați de d-ânsul și nu întreg poporul, după cum trebuia să se întâmple, și tocmai cercurile (grupele) mai însemnate au rămas necredincioase; după cum spune Domnul, ele nu au recunoscut pe Ilie, Glasul celui ce strigă în pustie”; ei au stat necredincioși în fața lui Ioan, da, cu totul necredincioși și respingători; dar fiindcă poporul de jos totuși a crezut într-ânsul, n-au îndrăznit să –și arate necredința tocmai pe față (Luca 20:4-8). Și fiindcă în cele din urmă marea plebe (norodul) urmează totuși parola (cuvântul) celor mari, de aceea rezultatul operei lui Ioan a trebuit să fie de plâns. Numai puțini au aflat Domnul într-o stare de inimă potrivită pentru a primi cuvântul său și prin aceasta să devie adevărați fii ai lui Dumnezeu.

După cum s-a arătat odată Ilie în toată mărimea și puterea sa și totuși rezultatul a fost foarte mic (când a fost urmărit de regina Izabela și soțul său Ahab), tot așa I s-a întâmplat în sfârșit și lui Ioan; El a fost urât pentru cuvântul său drept de Irodiada și de iubitul ei Irod și a căzut jertfă acestei uri.

Dar cuvântul lui Dumnezeu și al Domnului nostru a arătat că Ioan Botezătorul nu este singurul și adevăratul îndeplinitor al profeției lui Malahi. Expresia „ziua lui Dumnezeu, cea mare și înfricoșată”, după întrebuintarea limbajului scriptural, de regulă nu se referă la prima venire a Domnului, ci la marea strâmtorare, care însoțește a doua venire a Domnului și va preceda domnia de binecuvântare a lui Christos. Și de aceea, când ucenicii au întrebat pe Domnul: Pentru ce zic dar cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie? Isus nu le-a răspuns că aceasta ar fi o așteptare neadevărată, ci el cu atât mai mult întărește: „Ilie vine într-adevăr și va întocmi iarăși tot”, (Matei 17:10-11) Prin aceasta Domnul explică, opera lui Ilie este încă în viitor. Deși pe de-o parte susține că Ilie a venit, dar nu a fost recunoscut, totuși aceasta nu contrazice primul său răspuns.

Cine este deci adevăratul Ilie, care înainte de a doua venire face o operă de pregătire în întreaga omenire pentru împărăția lui Dumnezeu, sau îndeplinește o mare operă de predică, prin care dacă este cu puțință toți oamenii să fie aduși într-o stare de inimă care să le permită a primi pe Domnul ca răscumpărătorul lor, și

printr-însul să ajungă la iertare de păcate și la putere de întoarcere la dreptate, pentru ca Dumnezeu „să nu vină să lovească pământul cu blestem”, să nu nimicească această lume și orânduiriile ei prin judecăți înspăimântătoare și sângeroase?

Noi răspundem, că acest predicator de pocăință universală nu este altul decât Biserica lui Christos, adevărata. Biserica. Nici un individ singuratic nu ar fi putut îndeplini această însărcinare.

Astfel noi vedem, că Ioan Botezătorul pe de o parte a fost o îndeplinire a profeției lui Malachi, dar pe de altă parte vedem că el a fost iară numai un tip care prezintă mai detaliat însărcinarea dată bisericii decât tipul lui Ilie. După cum însărcinarea lui Ioan a fost să mărturisească pentru lumină și să îndrepte privirea poporului la cel mai mare decât dânsul, care vine în urma sa, tot așa este și însărcinarea Bisericii lui Christos: „să fie lumina lumina lumii” și sarea pământului. Totuși intenția lui Dumnezeu nu ca prin această predică a Bisericii, care a sunat în tot timpul evangheliei și care a pătruns la toate popoarele și limbile de la Ierusalim...și până la marginile pământului (Fapte 1:8), să pocăiască lumea; Dumnezeu a știut înainte că aceasta nu se poate face din cauza inimii împietrite a oamenilor; și totuși prin această însărcinare a bisericii s-a făcut o răspândire a credinței în Christos și un serviciu de împăcare. (deci pentru Christos suntem soli ca și cum Dumnezeu îndeamnă prin noi: vă rugăm pentru Christos, împăcați-vă cu Dumnezeu! 2Cotint.5:20). Ea Biserica, trebuie să fie lumina lumii; dacă lumea, fiindcă este în întunec, nu poate primii lumina, ea totuși este judecată prin această lumină. Deoarece Domnul ne-a spus: Și judecata este aceasta, că lumina a venit în lume și oamenii iubiră întunerecul mai mult decât lumina; pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine făptuiește rele urăște lumina și nu vine la lumină”. - Ioan 3:19,20.

Mărturia lui Ilie antitipic a fost universală și puternică: Lumina a venit în lume, mai întâi prin Domnul nostru Isus Christos, apoi prin urmașii săi, care au vestit pe Domnul și au îndreptat privirea oamenilor la cel ce are să vie. Dacă lumea ar fi avut cât de puțin simț pentru lumină, dacă ea ar fi iubit lumina, atunci această lumină ar fi avut asupra ei o influență vindecătoare și luminătoare, și atunci, fără excepție toți ar fi atinși de lumină și Dumnezeu nu ar fi trebuit să lovească pământul cu blestem. Deși s-a predicat evanghelia aproape două mii de ani, iar lumea în loc să fie luminată se află în cel mai mare întunec ce a existat vreodată pe acest pământ, ba noi constatăm o decădere generală de la lumina evangheliei și de la cuvântul lui Dumnezeu, totuși nu Dumnezeu este vinovat de acest fapt, ci lumea. El tatăl plin de îndurare față de toți copiii oamenilor și față de păcătoși și a făcut datoria; el a trimis pe Ilie ca să mărturisească pentru lumină, ca el pe toți să-I aducă la credință, pentru ca să aducă inimile oamenilor în asemănarea copilărească și să le pregătească pentru primirea Domnului, marele Mesia a lumii. Cuvintele Domnului se potrivesc aicea din nou de astă dată nu numai pentru Israel ci pentru toată lumea: Dacă ai fi cunoscut spre pace ție! Dar acum sunt ascunse de la ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine, și vrășmașii tăi vor face întăriri împrejurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora de toate părțile și te vor împresura și te vor surpa de tot jos pe tine și pe copiii tăi în tine și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut timpul nimerit și al cercetării tale. Luca 19:42,44.

Întocmai ca și Ilie, membrii Bisericii nu au nimic deosebit în ce privește trupurile lor, ci ei sunt oameni de aceiași fire ca și noi”; după cum explică Pavel Licaonenilor care vreau să I se închine lui zicând: Bărbați, pentru ce faceți aceasta? Și noi suntem oameni, având ca voi aceiași fire și simțire!” (Fapte 14:15). Pe cele nemintoase ale lumii, pe cele slabe ale lumii , pe cele de neam jos ale lumii și pe cele ce nu sunt și le-a ales Dumnezeu - ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. 1Corinteni 1:27-29.

Dar tocmai această clasă este chemată și însărcinată de Dumnezeu ca și Ilie și Ioan, și unsă pentru ași putea duce la îndeplinire această însărcinare; ea este îmbrăcată cu spiritul și puterea lui Ilie, care este puterea lui Christos în noi. Ea este chemată, mantaua lui Ilie, care desemnează pe cel însărcinat de Dumnezeu, este aruncată asupra ei. Ea este un vas ales de Dumnezeu, pentru a purta numele Domnului înaintea neamurilor și împăraților și fiilor lui Israel”. (Fapte 9:15).Nu înseamnă oare că Biserica are să vestească mântuirea lui Christos la toți oamenii (la națiuni”) cât și la (regii”) puternici și plini de influență și la adevărații copii ai lui Dumnezeu, la adevărații Israeliți”? Căci doară lumina trebuie să lumineze și trebuie să fie dusă și mărturisită la toți oamenii. Cu toate acestea Biserica nu este înșelată, dacă întunerecul nu primește lumina; opera ei n-a fost în zadar: deoarece scopul însărcinării ei n-a fost ca să aducă lumea la lumină și făcând acest serviciu și să dezvolte pe Christos într-însa.

Ca și Ilie , Biserica este aleasa lui Dumnezeu, care întâi trebuie să se pregătească pentru ca Dumnezeu să binevoiască a o întrebuința. Ea are drept la un singur lucru: Să se pună la dispoziția lui Dumnezeu după ce Dumnezeu a chemat-o. Ea a fost gata să urmeze chemarea. Aceasta se vede prin nazaritismul Bisericii. Ea de asemenea nu va bea nici vin nici băutură îmbătătoare”; Totuși nu în înțelesul literal al cuvântului. Biserica

renunță la plăcerile și la băuturile acestei lumi nu pentru că-I sunt interzise prin lege deoarece;”toate-I sunt permise”, ci pentru că ea nu iubește lumea, pentru că plăcerea lumii nu-i folosește; pentru că aceasta o împiedecă a trăi conform însărcinării ei. Astfel Biserica de bună voie își ea asupra-și un vot de nazareu, un vot de cumpătare și înfrânare. Dar ea nu-și arată postul său înaintea oamenilor ca fățarnicii (Matei 6:16), ci ea postește într-ascuns, cu bucurie, fără ași întuneca fața înaintea tatălui din ceruri. Nu e de lipsă ca cineva să știe la ce am renunțat noi, sau ce lucruri respingem noi în serviciul Domnului. Adesea uităm chiar și de noi, și aceasta este un lucru drept.

Dar ce cugetă Domnul nostru prin cuvintele: Ilie vine într-adevăr și va întocmi iarăși totul”?

Are Biserica o operă de restatornicire? Desigur. În același înțeles cum a avut Ilie și Ioan o operă de restatornicire spirituală a poporului lor în sentimentul și starea de inimă a părinților” sau a timpurilor bune” ale poporului lui Israel. Dacă vestea Bisericii ar fi fost primită de lume, atunci de fapt ar fi urmat o restatornicire a oamenilor la curățenia și nevinovăția copilărească și la puterea de credință. În cazul acesta nu ar fi fost de lipsă ca împărăția lui Dumnezeu să se stabilească prin arătări înfricoșătoare și distrugerii și exterminări a dușmanilor lui Dumnezeu, Dumnezeu nu trebuia atunci să lovească pământul cu blestem”.

Dar opera cu privire la lume a fost fără rezultat; nu I-a fost dat ei ca să restatornicească lumea în această vârstă. Dar acest Ilie, Biserica, Christos, cap și trup, are să restatornicească lumea în vârsta viitoare. Despre aceasta vorbește Isus. Trebuie deci să observăm, că cuvântul înainte” care în textul acesta se pare pus în paranteză (în Biblia Elberferder), în cele mai bune manuscrise nu se află și la tot cazul trebuie șters. Deoarece, dacă înainte de ziua mănecii lui Dumnezeu” există o restatornicire a tuturor lucrurilor, atunci nu se pare a fi un cuget înțeles sau la loc.

Deși Ilie și Ioan au preumbrit însărcinarea și opera Bisericii în același timp, totuși este cu dreptul zis, că timpul lui Ioan îi revine o însărcinare cu totul deosebită. Ioan preambrește în deosebi opera Bisericii de pe urmă, a membrilor picioare ale Bisericii.

Dacă Ioan a predicat într-un înțeles urgent întoarcerea și schimbarea de minte, prin aceia că a făcut amintire la judecata ce sta înaintea ușii, fiindcă rădăcina stă la rădăcina pomilor, deci orice pom ce nu face rod bun se taie și în foc se aruncă” (Matei 3:10), tot astfel a făcut și Biserica din urmă: ea a sunat încă o dată din trâmbiță pentru a trezi creștinătatea dormindă și arătând semnele vizibile ale decăderii și ale nenorocirii amenințătoare, a tras atențiunea la salvarea în Isus Christos.

Dacă Ioan a vestit: în mijlocul vostru stă acela pe care voi nu-l știți. El este care vine după mine, care a fost înaintea mea (Ioan 1:26-30), tot astfel vorbește și Biserica din urmă prezența Domnului, care nu se observă de cei ce dorm. După cum e Ioan n-a îndreptat atenția poporului asupra sa tot așa nici Biserica nu caută să atragă atenția lumii asupra ei prin opere și activități reformatoare bătătoare la ochi, ea nu încearcă a vesti că ea este aducătoarea de mântuire și eliberare, ci îndreaptă atenția lumii la cel ce-I mai mare decât ea, care vine după dânsa și care se află chiar în mijlocul lor fără ca ei să-l cunoască.

Ceea ce zice Ioan despre sine: acela trebuie să crească iar eu să scad” (Ioan 5:30), este adevărat și despre Biserică, și încă în două înțelesuri întâi este adevărat despre Biserică în totalitatea ei la sfârșitul acestei vârste că, în ce privește însemnătatea publică și influența ei, ea trebuie să scadă, pentru că conform planului lui Dumnezeu, răul se va înmulți (Matei 24:12) și toate influențele bune și luminătoare trebuie din ce în ce să fie înăbușite. Deoarece Biserica din urmă trebuie să fie socotită, ca și Ioan, că și ea trebuie să fie auzită din ce în ce tot mai puțin și să I se dea tot mai puțină ocazie pentru a câștiga influență; ea trebuie să țină seama că trebuie să scadă și să devie cu totul neînsemnată și neputincioasă și în cele din urmă să se stingă cu totul în ce privește influența și manifestarea vieții exterioare. În schimb însă, el crește; în apunerea ei zace răsăritul luceafărului de Dimineață și revărsatul zorilor zilei Mileniului”. Christos în carne trebuie să moară, pentru ca să învie Christos ca ființă spirituală glorioasă, pentru ca să răsare soarele dreptății cu vindecare sub aripile sale.

Și ceea ce privește Biserica ca întreagă, privește pe fiecare membru în parte: Eu trebuie să mor pentru ca Christos noua făptură să trăiască în mine. Purtătorul omenesc al spiritului sfânt, vasul pământesc, în care se păstrează comoara, trebuie să fie zdrobit, pentru ca mărirea acestei comori să poată ajunge la deplinătatea ei. Și înseamnă oare ceva și pentru Biserica din urmă starea lui Ioan de mai târziu când, sub apăsarea sufletească a trimis din închisoare să întrebe pe Isus: tu ești care trebuie să vie, sau pe altul să așteptăm?” (Matei 11:3). Preambrește și aceasta o experiență a membrilor picioare ale lui Christos, ca acest Ioan, care odată s-a îndoit să boteze pe Isus, pentru că el nu se simțea vrednic pentru o astfel de procedură (Matei 3:14), acum totuși iară să se îndoiască în trimisul legământului” (Malahi 3:1), a cărui venire el însuși a vestit-o? Să cugetăm noi oare că pot

să vină încă astfel de apăsări asupra martorilor credincioși ai lui Dumnezeu, ca ei să se înșele în aceia ce ei însăși au vestit cu credință și cu siguranță în numele lui Dumnezeu? Aceasta nu se pare cu neputință, deoarece Ioan trebuie să scadă, iar Domnul trebuie să crească. Clasa Ioan pare să scadă chiar și în puterea spiritului de mărturie și să treacă prin timpuri de slăbiciune de credință.

Cu toate acestea timpul nostru conține și o măreață mângăiere: Domnul nostru mângăie și întărește iară pe Ioan prin referindu-se la semnele prezenței sale, la lucru admirabil sau minunat ce se întâmplă de la Domnul și la care profeții s-au referit deja: mergând spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți...și fericit este cine nu se va fi smintit în mine”. Totuși Biserica din urmă nu va fi mângăiată și întărită în credința ei prin aceleași semne care s-au văzut la prima venire a Domnului (orbii văd și șchiopii umblă, leproși se curățesc și surzii aud, morții se scoală”); ci vor fi alte semne care arată prezența a doua a Domnului și dovedesc fără nici o îndoială parusia Sa. Iar Biserica adevărată va avea parte de această mângăiere.

Oare preumbrește și asta ceva în ce privește soarta Bisericii din urmă, când auzim că Ioan Botezătorul, profetul onorat de popor, a fost aruncat în închisoare de către Irod din cauza Irodiadei”, pentru că Ioan muștra legătura nepermisă a lui Irod cu femeia fratelui său? Și că la îndemnul Irodiadei, regele I-a tăiat capul? - Matei 14:1-13.

Despre aceasta să auzim cuvintele unui scriitor și om al lui Dumnezeu, căruia și pentru cele de până aici trebuie să-I fim recunoscători. Aceste cuvinte care au fost scrise cu mai mult de patruzeci de ani înainte de aceasta, trebuie să ne încurajeze astăzi ca o profeție admirabilă și care într-o bună măsură s-a îndeplinit:

Experiențele din urmă ale lui Ioan Botezătorul sunt desemnate mai clar decât acele ale lui Ilie prin întâmplările sale de suferințe. Deși poporul nu l-a ascultat (Matei 17:12), totuși pentru un scurt timp au recunoscut într-ânsul un servitor și un profet al lui Dumnezeu (Ioan 5:35); dar după ce el a venit prezența lui Mesia, îndată influența sa a început să scadă, după cum el însuși a mărturisit, când a vorbit despre Christos: El trebuie să crească, iar eu trebuie să scad”. Astfel trebuie să se întâmple la sfârșitul acestei vârste: Opera clasei lui Ioan (clasei lui Ilie) se sfârșește prin vestea: Împărăția cerului a venit și Regele este aici...

„După cum a scăzut Ioan - astfel trebuie să scadă Biserica în care, când vestea ei din urmă a fost depusă, până când cel din urmă membru și-a depus viața sa consacrată lui Dumnezeu și a trecut dincolo de perdea în mărire...

Ioan a fost aruncat în închisoare pentru că el a muștrat pe rege pentru legătura sa nepermisă cu o femeie; și deși copiii credincioși ai lui Dumnezeu adesea au amintit, că unirea dintre Biserică și puterile statului este afară de ordine și în Biblie este arătată ca desfrânare (Apoc. 17:5) cu toate acestea unirea există mai departe, și scriptura se pare a arăta, că biserica nominală, în timpul când se apropie strâmtorarea, va sta de partea regilor sau bogaților acestui pământ și se va uni cu dâșii: iar Biserica adevărată va deveni nepopulară și se va răpi libertatea, întocmai ca a lui Ioan Botezătorul, tipul ei, pentru că ea rezistă în mod credincios eroarei (rătăcirii) și o condamnă...

Profeția nu arată numai o strânsă legătură între Biserica nominală și autoritățile civile, după cum e cazul în prezent, dar orice observator ager poate să vadă că forța principală prin care aristocrația regală, clasa dominatoare, stăpânește masele, este superstiția, și că Dumnezeu a ridicat pe acești oameni mari să domnească asupra lor, deși adesea sunt foarte slabi și vițoși; iar a te ridica contra tiraniei și a nedreptății și a pretinde dreptate, libertate și drepturi egale, înseamnă a te pune contra voinței lui Dumnezeu.

Lupta viitoare dintre clasa stăpânitoare și marea mulțime în toate țările civilizate va fi de așa natură, încât oamenii liniștiți, conservatori și religioși, fiindcă ei se tem că societatea se va prăbuși cu totul într-un haos și anarhie, (în mod natural monarhiile), vor începe într-un fel oarecare apăsare și restrângerea libertății, ceea ce desigur trebuie să fie și mai rău. Prin urmare ei se vor pune de partea Bisericii și a statului și împreună cu bogații și puternicii pământului vor încerca să oprească cearta din această mare zi a lui Dumnezeu Atotputernicul...

Numai oamenii iubitori de ordine și conservatori - care văd ce însemnătate are revoluția socială viitoare în planul lui Dumnezeu, adică înlăturarea sistemelor nefructuoase, a căror timp a trecut, și pregătirea lumii printr-un proces de egalizare pentru domnia de o mie de ani a dreptății - vor fi în stare să înțeleagă situația și să procedeze în conformitate cu aceasta. Însă ei vor fi rău înțeleși și încercările lor de-a arăta adevărata situație vor fi probabil împiedecate de aceia, care nu văd rezultatul minunat și din cauză că ei nu sunt în stare să-și pună voința și planul lor în funcțiune, nu pot cunoaște planurile lui Dumnezeu. Când s-ar vedea trebuința unor măsuri de restrângere și împiedecare, atunci acestea măsuri nu vor nimeri numai organizațiile muncitorești și presa care apără și luminează drepturile acestora, ci și pe aceia cari amintesc planul lui Dumnezeu și adevărata cauză

a relelor cât și leacul de vindecare pentru stările rele și mizeria popoarelor. Da, timpul poate nici nu este departe, când măsurile îngrăditoare contra oricărei încercări a sfinților de-a vesti vestea împărăției viitoare vor fi puse în funcțiune. Toate acestea se vor face sub pretextul că interesele generale și binele public pretind o astfel de restrângere...

Aceiași trebuință de-a restrânge libertatea ideilor politice și sociale, probabil se va părea de lipsă a se întrebuința și asupra libertății părerilor religioase, care la totul zace la temelia tuturor libertăților. Nu va fi surprinzător, când într-o bună zi în locul mării republici (Statele unite americane) de astăzi se va stabili o monarhie puternică că și este cu totul cu puțință, ca să se stabilească și să se vestească un simbol de credință comun. A învăța ceva afară de acest simbol de credință stabilit, ar însemna a te face un criminal politic și a fi tratat și pedepsit în conformitate cu această situație.

Două învățături folositoare putem trage din această privire, indiferent că dezvoltările viitoare vor dovedi că noi am studiat mărturia profetică în mod drept sau nedrept, și acestea sunt următoarele: Întâi noi trebuie să fim îmbrăcați cu adevărul invincibil în așa fel, încât persecuțiile ce ar veni asupra noastră să ne ducă la un zel și mai mare. Ele să nu ne conducă la o stare în care din cauza surprinderii și fricii să lăsăm steagul credinței noastre să se plece sau să ne silească a-l preda, chiar și când regii pământului s-ar răscula în contra noastră împreună cu conducătorii religioși și ne-ar constrânge să tăgăduim adevărul, pe care Dumnezeu, ca servi și reprezentanții săi, ne-a pus să-l mărturisim și ne-a binecuvântat în așa mare măsură. (1 Ioan 1:3). A doua, privirea noastră cu privire la viitor să ne servească la aceia de-a ne ajuta pe fiecare copil consacrat a lui Dumnezeu de-a se folosi de toate ocaziunile glorioase ale secerișului”.

Astfel a scris acest scriitor conștient. A cetit el cuvântul lui Dumnezeu în mod drept? L-au îndreptățit dezvoltările viitoare”? noi credem că el a văzut foarte lămurit și foarte adevărat lucrurile, și ce încă nu-I (din cele ce a zis) se poate încă întâmpla.

Rămâne încă de răspuns la o întrebare: Dacă Ioan este Ilie care are să vie”, după cum a spus Isus, de ce combate el însuși aceasta? Când jidovii din Ierusalim au trimis pe preoți și leviți să-l întrebe: Tu cine ești?... el mărturisă că eu nu sunt Christosul. Și ei l-au întrebat: Ce dar? Ești Ilie? Și zice: Nu sunt. Ești tu profetul? Și răspunse: Nu”. – Ioan 1:20,21.

Noi înțelegem că Ioan a răspuns conform adevărului. Eu nu sunt Christosul, și: Eu nu sunt profetul făgăduit, despre care a profețit Moise în 5 Moise 18:15: Profet din mijlocul tău, din frații tăi, asemenea mie, va ridica ție Iehova, Dumnezeul tău; pe acesta să-l ascultați”. Acest profet, despre care se vede că jidovii nu au știut că el este Christos, a fost cel care are să vie la care se referă Ioan.

Dar de ce nu se prezintă el pe sine ca Ilie? Noi trebuie să susținem că atunci Ioan nu știa că el într-un anumit înțeles a fost Ilie care are să vie. Probabil că el a recunoscut acest lucru mai târziu; dar atunci după toată aparența să vede că n-a știut. Tot așa se întâmplă și cu Biserica. Sau a știut oare Biserica lui Christos în tot timpul că ea este Ilie”? De sigur că nu. Noi credem că ea numai la sfârșitul acestei vârste a primit adevărata lumină despre acest lucru.

De altă parte răspunsul negativ a lui Ioan tocmai trage atențiunea, că adevăratul Ilie are să vie de acuăma. Ioan a trebuit ca atențiunea ascultătorilor să nu o îndrepte asupra persoanei sale, ci asupra aceluia care are să vie. El, la care se referă Ioan, a fost Ilie în înțelesul mai înalt; el a fost profetul; el a fost Christosul !

Tot așa Biserica adevărată nu va încerca să îndrepte atențiunea lumii asupra persoanei sale. Dacă noi suntem trimiși în locul lui Christos” (2 Corint. 5:20) totuș nu ne numim locțiitorii lui Christos pe pământ; noi nu îmbrăcăm haine strălucitoare și nu punem pe cap o coroană triplă, pentru a atrage atențiunea poporului de la cel ce vine” asupra noastră. Noi nu spunem: Eu sunt (adică: Christosul), deși noi vestim: Timpul s-a apropiat”! (Asemănă Luca 21:8) Și dacă Biserica într-un anumit înțeles a putut să zică cu siguranță: Eu sunt Christosul, ea nu va zice aceasta niciodată; aceasta ar fi în gura ei o pretențiune criminală, fiindcă ea n-ar putea fi înțeleasă în mod adevărat, așa cum spune Apostolul când zice: Voi sunteți corpul lui Christos și membre în parte”. (1 Corinteni 12:27) din cauza din care Biserica nu se numește Christos sau Corpul lui Christos” din aceeași cauză n-a voit nici Ioan să se prezinte ca Ilie. Dacă el făcea aceasta atunci credincioșii s-ar fi aplecat înaintea lui în adorație idolară și astfel I sar fi închinat lui în loc să se închine și să dea onoare celui ce are să vie”.

Dacă noi am înțeles să Ilie este un trup al Bisericii adevărate, cap și trup, atunci cu atât mai ușor vom putea înțelege de ce ni s-a arătat Domnul nostru însoțit de Moise și Ilie, când el a vroit să se prezinte ucenicilor săi în mărirea viitoare pe munte. Moise este reprezentantul vârstei mozaice, iar Ilie este reprezentantul vârstei evanghelice; în Moise este reprezentată însărcinarea care a fost dată adevăratului Israel

după carne, iar în Ilie este reprezentată însărcinarea în Bisericii. Amândoi, atât Moise simbolic cât și Ilie simbolic, s-au referit la cel ce vine, la Christos în mărirea sa. Și dacă ucenicul trebuie să înțeleagă cine este cel ce s-a arătat în această mărire, a cărui față a strălucit ca soarele și a cărui veșminte au fost albe ca lumina, atunci ei prin aceasta trebuiau să fie instruiți, că arătarea lui Moise și Ilie împreună cu Domnul, afară de aceasta, a vrut să ne mai spună, că atunci când Isus Christos se va descoperii în mărirea sa, odată cu dânsul se va descoperii și mărirea creștinismului adevărat, cât și mărirea adevăratei Biserici a lui Christos. Când Christos, viața noastră, se va arăta, atunci și voi (Ilie”) împreună cu dânsul vă veți arăta în mărire”.(Colos. 3:4) Tot atunci poporul pământesc de legământ a lui Dumnezeu va strălucii înaintea oamenilor într-o nouă lumină pentru credințioșia sa față de Dumnezeu.

Aceste ne fac să înțelegem, pentru ce și-a descoperit Isus mărirea sa pe munte însoțită de aceste două figuri. Aceasta va fi mărirea Domnului când el va veni să restatornicească toate lucrurile, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi profeti”. (Fapte3:21) Și aceasta va fi mărirea lui Ilie(în chipul schimbării la față, Ilie reprezintă numai corpul Domnului, Biserica, deoarece el însuși este reprezentat deosebit), cât și mărirea lui Moise, când ei amândoi, deși pe diferite trepte, vor putea fi conlucrători în această operă măreață.